

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΡΟΣ

Ο Δημήτριος Τσίρος, γνωστός ως Νένης, μοναχογιός του Γεωργίου, γεννήθηκε στην Βλάστη το 1879. Μεγάλωσε στην Βλάστη και φοίτησε στο Αρρεναγωγείο του χωριού, καθώς από μικρό παιδί έτρεφε μεγάλη αγάπη για την ιδιαίτερη πατρίδα του.

Έμαθε την τέχνη της εμποροραπτικής και έζησε στην Κωνσταντινούπολη αρκετά χρόνια. Έγινε ένας από τους καλύτερους και πιο ξακουστούς εμποροράπτες, η επαγγελματική του ενασχόληση δηλαδή ήταν να ράβει τα πλούσια και επίσημα φορέματα των γυναικών. Παντρεύτηκε την, επίσης Μπλατσιώτισα, Ουρανία Δαλακιούρη, η οικογένεια της οποίας δραστηριοποιούνταν και αυτή εμπορικά στην Κωνσταντινούπολη. Ωστόσο, καθώς ως άνθρωπο, τον Δημήτριο Τσίρο δεν τον χαρακτήριζε ούτε άκρατη φιλοδοξία, ούτε αρχομανία, κατανοούσε τη σημασία που είχε για την προκοπή και την πρόοδο του τόπου του, της Βλάστης, το να μείνουν οι άξιοι και έντιμοι πολίτες της εκεί και να φροντίζουν για το συμφέρον του τόπου, ώστε να μην «γίνεται μικρότερος» όπως έλεγε συχνά. Έτσι λοιπόν επέστρεψε στη Βλάστη, παρότι η φήμη του έφτασε μέχρι την Θεσσαλονίκη και την Κωνσταντινούπολη, και συνέχισε να δραστηριοποιείται εκεί επαγγελματικά έχοντας ένα πολύ καλό μαγαζί σύμφωνα και με τις μαρτυρίες των γεροντότερων του χωριού.

Ως άνθρωπος χαρακτηριζόταν από την ειλικρίνεια και την πραότητα του. Ήταν φιλήσυχος και δεν εμπλεκόταν σε διενέξεις, το αντίθετο μάλιστα προσπαθούσε να λειτουργεί κατευθυνστικά όταν συμπατριώτες του αναλώνονταν σε αντιδικίες. Η φιλοτιμία και η εργατικότητα του όπως ήδη προαναφέρθηκε τον ξεχώρισαν στο επάγγελμα του αλλά και στην προσωπική του ζωή ανάμεσα στους συμπολίτες του, των οποίων έχαιρε όλα του τα χρόνια ιδιαίτερη εκτίμηση και σεβασμό. Όντας άνδρας φρόνιμος και οικονόμος κατόρθωσε να αποκτήσει αρκετά μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία, χωρίς να σταματήσει όμως ποτέ να νοιάζεται για τους λιγότερο τυχερούς και τους αδύναμους οικονομικά συγχωριανούς του Μπλατσιώτες. Σε αυτή του την έμπρακτη φιλανθρωπία και υποστήριξη προς τους φτωχότερους και τους άπορους είχε βοηθό και υποστηρικτή την σύζυγο του, Ουρανία, η οποία ήταν εξίσου ενάρετη και αξιοπρεπής με τον Δημήτριο Τσίρο και πάντα τον στήριζε στις όποιες αποφάσεις και προσπάθειες του να υπηρετήσει τον τόπο του και τους χωριανούς.

Ήταν άνθρωπος της εκκλησίας, με βαθιά πίστη και με μεγάλη χαρά διετέλεσε Επίτροπος στις εκκλησίες της Βλάστης και Πρόεδρος της επιτροπής ανεγέρσεως του κωδωνοστασίου του Αγίου Μάρκου. Θεωρούσε

τιμητικό να αναλάβει οποιοδήποτε αξίωμα μέσω του οποίου θα προσέφερε υπηρεσίες στον τόπο του και στο σύνολο της Κοινότητας, χωρίς να δίνει βαρύτητα στο πόσο σπουδαίο ή μη θεωρούνταν αυτό από άλλους. Θεωρούσε την ύψιστη τιμή και ικανοποίηση να υπηρετεί την ιδιαίτερη πατρίδα του. Όπως αναφέρει και ο Ζήκος Τσίρος στο βιβλίο του «Η ΒΛΑΣΤΗ» , ο Δημήτριος Τσίρος «είχε συνείδηση της εθνικής ενότητας σαν Έλλην και σαν Μακεδών» και αυτό αποκτά βαρύνουσα σημασία αν αναλογιστεί κανείς όχι μόνο το ρόλο που είχε η Βλάστη σε όλους τους απελευθερωτικούς αγώνες του Έθνους αλλά και ότι επρόκειτο για έναν άνθρωπο με διευρυμένους ορίζοντες και ανεπτυγμένη συνείδηση για την κατάσταση της Ελλάδας και των αναγκών της.

Με τον ακέραιο χαρακτήρα, την φιλοτιμία και εργατικότητα του και την έντονη αίσθηση την τιμότητας λοιπόν ο Δημήτριος Τσίρος κατάφερε να αναδειχθεί και να έχει σημαίνουσα θέση στην κοινωνία του χωριού και κέρδισε την αναγνώριση αλλά και την αγάπη των συμπατριωτών του, αφού ήταν ένας άνθρωπος που με πράξεις και όχι μόνο λόγια φρόντιζε για το καλό του τόπου του και έσπευδε να βοηθήσει όποιον τον είχε πραγματικά ανάγκη.

Το 1944, μετά το κάψιμο της Βλάστης από τους Γερμανούς ο Δημήτριος Τσίρος μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη για να περάσει εκεί τα γεράματα του. Ήταν η χρονιά που άρχισε η ερήμωση της Βλάστης, καθώς πολλοί Μπλατσιώτες εγκατέλειψαν το χωριό οριστικά και μετακινήθηκαν προς τα αστικά κέντρα, ως επακόλουθο των πολεμικών συρράξεων και της μετέπειτα βιομηχανικής ανάπτυξης που γνώρισε η χώρα.

Παρόλη την περιουσία που έκανε τόσο στην Βλάστη όσο και στην Θεσσαλονίκη, ο Δημήτριος Τσίρος δεν «μεγαλοπιάστηκε» ποτέ και έζησε απλά για όλη του τη ζωή έως και τις 27 Νοεμβρίου το 1952 οπότε και απεβίωσε στην Θεσσαλονίκη.

Με τη διαθήκη του κληροδότησε στην κοινότητα Βλάστης μία πολυκατοικία επί της οδού Ολύμπου 24 στη Θεσσαλονίκη και όριζε τα έσοδα από τα ενοίκια των διαμερισμάτων να διατίθενται από την Κοινότητα για ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη απόρων Μπλατσιωτών. Καθόσον, κατά τον θάνατο του Δημητρίου Τσίρου, η σύζυγος του Ουρανία ήταν εν ζωή η διαθήκη όριζε να έχει την επικαρπία των διαμερισμάτων αυτών μέχρι τον θάνατο της.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 και λόγω της παλαιότητας της οικοδομής, δόθηκε αντιπαροχή από την Κοινότητα Βλάστης και στο νέο ανεγερμένο οίκημα η κοινότητα πήρε τρία διαμερίσματα, τα οποία εξακολούθησε έκτοτε να νοικιάζει και να διαθέτει τα ενοίκια πλέον για

φιλανθρωπικούς σκοπούς, αφού η ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη είχε γίνει κοινωνικό αγαθό και είχαν όλοι.

Η Κοινότητα Βλάστης ανακήρυξε τον Δημήτριο Τσίρο Μέγα Ευεργέτη. Η φωτογραφία του αναρτήθηκε στην αίθουσα συνεδριάσεων της Κοινότητας και στο σχολείο και ένας δρόμος στη Βλάστη πήρε το όνομα του.

Η σημασία της προσφοράς αυτού του άνδρα καταφαίνεται μόνο αν αναλογιστεί κανείς ότι σε μία περίοδο υλιστική και με έντονες τάσεις εγωιστικής συμπεριφοράς, αυτός επέλεξε το αντίθετο! Επέλεξε να ζήσει την ζωή του υπηρετώντας τους λιγότερο τυχερούς από αυτόν και προσφέροντας ακόμη και στον θάνατο του, τον κόπο της εργασίας του και της ζωής του, χωρίς δισταγμό! Αδιαφόρησε για την φήμη και την άνετη ζωή σε μεγαλουπόλεις όπου μπορούσε να κατοικήσει και επέλεξε να ζήσει στον τόπο που μεγάλωσε και τον ίδιο, τιμώντας την παράδοση και την γενιά του έμπρακτα με την καθημερινή του συμπεριφορά! Έζησε την ζωή του με την έγνοια του τι μπορεί να κάνει για να προσφέρει στον τόπο του και όχι του πώς θα εκμεταλλευτεί καταστάσεις για να έχει ατομικά οικονομικά και όχι μόνο οφέλη.

Παρά την δική του οικονομική άνεση ο Δημήτριος Τσίρος είχε το βλέμμα του στραμμένο στον διπλανό του, αυτόν που δεν μπορούσε να πάει στον γιατρό, δεν μπορούσε να πάρει φάρμακα γιατί δεν είχε τα χρήματα, αυτόν που δεν μπορούσε να φροντίσει την υγεία των παιδιών του λόγω απορίας, αυτόν που η δυστυχία ήταν καθημερινότητα λόγω της φτώχειας. Γι' αυτούς τους συνανθρώπους του πάσχιζε όσο ζούσε ο Δημήτριος Τσίρος και αυτούς σκεφτόταν ακόμη και στην διαθήκη του πριν πεθάνει. Η πραγματική του «διαθήκη» - παρακαταθήκη όμως είναι το παράδειγμα του, ο τρόπος που επέλεξε να ζήσει την ζωή του. Και αν κάποιος πιστεύει ότι μια τέτοια συμπεριφορά ήταν αξιόπαινη και αναγκαία μόνο για τα δύσκολα, φτωχά μεταπολεμικά χρόνια που ζούσαν τότε... ίσως είναι φρόνιμο να αναλογιστούμε κι εμείς τα χρόνια που διανύουμε και να προσπαθήσει ο καθένας με την σειρά του να προσφέρει ό,τι μπορεί στον συνάνθρωπο και τον τόπο του όπως έκανε και ο Δημήτριος Τσίρος.

Πτολεμαΐδα, 05/12/2012

Πέτρος Ν. Μπασδάρας